ЛАДА ГАЛИНА
ПРИКАЗКА ЗА ЦВЕТЕТО И КАМЕННАТА ВАЗА

chitanka.info

В един есенен ден на площада поставиха каменна ваза. Дълго време тя стоя празна. Само дъждовете я миеха и полираха, докато заблести тъмният й гранит. Край близкия тротоар растеше клен. Той бе вече старо дърво и корените му сякаш при-пукваха от трамвая. По клоните му градските врабци си устройваха шумни сборища. Кленът изпрати подарък на каменната ваза няколко от своите красиви медножълти листа. Вазата ги прие твърде хладно — листата заплуваха в дъждовната вода, която се бе утаила на дъното й.

През зимата заваля сняг и вазата заприлича на огромна гъба. Врабчетата, почернели от саждите, кацаха по нея и се оплакваха от студа и глада. После отлитаха при клена да му кажат и на него колко е дълга зимата и как са гладни, горкичките, а никой не се сеща да им натроши малко хлебец. Така вазата дочака пролетта. Снегът се стопи и в нея остана само мътна вода, но и тя пресъхна от пролетното слънце.

Една сутрин, когато градското небе ярко синееше, а кленът развиваше младите си листа, градинарят напълни вазата с рохка пръст. После зася шепа семена на цветя. Априлският дъжд шуптеше в пръстта, а вазата забрави зимната си студенина и жадно поглъщаше слънчевите лъчи. Нали трябва да бъде топла като длан, защото в нея се гушеха и кълняха семената. Колкото и да бе мълчалива и сдържана, каменната ваза очакваше нетърпеливо цветята, които скоро щяха да поникнат. Какви ще бъдат те, ще се спират ли очите на забързаните хора върху крехката им хубост? Нали затова я поставиха тук — да развеселява площада.

— Събудихте ли се, семенца? — често въздишаше каменната ваза, а те дори не я чуваха, заети със своите грижи — да пускат коренчета, да източват нагоре стебълца.

Една сутрин първите цветчета цъфнаха. Те отвориха сини очи и се огледаха срамежливо. Първа ги забеляза една пчела, която кой знае какво търсеше по каменистите улици, обточени с релси и жици. Забръмча, зашумя припряно, трептенето минаваше по цветята и те натежаваха под опрашената й броня. Пчелата сладко се насмука от сладките им кoпринени биберони и отлетя към своята далечна къща. На другата сутрин във вазата затрептяха още много цветя като сини пламъчета. Когато пролетният вятър свирнеше в трамвайните жици, цветята се полюляваха и каменната ваза приличаше на планинско езеро. Толкова много синева беше събрана в нея.

След лакомата гостенка — пчелата — при каменната ваза дойдоха няколко деца. Те притичаха през площада, когато зелените лампи на светофара мигнаха приветливо.

— Вижте, вижте — извика най-голямото момиче — колко красива е станала вазата. А през зимата хората хвърляха в нея цигарени кутии.

— Како, откъсни ми едничко. Теменужки ли са? — запита момиченцето със сини като цветята очи.

— Не може. Това са незабравки, трябва да ги пазим.

— Незабравки, незабравки — запя момиченцето и пак се върна на тротоара.

„Незабравки. Добре, че детето ми каза какви са моите цветя“ — помисли си вазата и се заслуша в техния шепот. Така ги заобича, така беше горда с тях. Стопли се най-после каменното й сърце. Но радостта на вазата не трая дълго. Пак я наобиколи градинарят, който зася семената, но сега той не беше сам. С него вървеше един човек, който навярно беше много важен и учен, защото градинарят мълчаливо го слушаше.

— Тия дребни цветя не подхождат на голямата ваза — каза непознатият и заскуба крехките стебълца.

— Защо — възпротиви се градинарят, — още са в силата си.

— Ела в разсадника, ще ти дам други, по-хубави цветя — нареди непознатият, а където мина ръката му, остана проскубана и смачкана ивица.

Вазата потъмня от мъка. Край нея нахвърляха смачканите нежни незабравки, а в средата й посадиха едро цвете с безтрепетни червеноранжеви чашки. Цяло лято вазата не му продума, а цветето мълчеше, горделиво и недостъпно. Никой не знаеше името му, защото такива цветя не се отглеждаха в нашенските градини. Само градинарят го знаеше, но и той трябваше най-напред да го прочете, написано с латински букви. Децата вече не тичаха към вазата, кленът се любуваше на едрата си сянка. А вазата тъжеше за своята първа пролетна радост.

„Незабравки, мили незабравки — мислеше си тя, — как да ви забравя!“

Отново дойде есента. Кленът започна да изпраща на вазата медножълти листа. Но сега тя забеляза, че това не са подаръци за нея, защото такива листа се сипеха и по улицата, а хората стъпваха по тях.

Поувехнаха червените чашки и на чуждоземното цвете, което нямаше нито мирис, нито име. Градинарят дойде и го изтръгна от пръстта.

— Как се казваш? — попита го вазата. — Съжалявам, че се разделяме непознати. Все пак изпълнявах дълга си към тебе.

Цветето нищо не отговори, навярно не разбираше езика на камъка.

Минаха дни и вазата осъмна под първия пухкав сняг. Тя беше заледена, но щастлива — в пръстта й спяха семена на нови незабравки, които пося щедрата ръка на градинаря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.